

ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

DeWitt

ΚΟΠΕΡΦΙΛΝΤ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Μά, όταν η μέρα πλησίαζε προς το τέλος της, μου φαινόταν πώς σκοτεινίαζε κ' η ζωή. Δεν ξέρω πώς γινόταν αυτό, αλλά στο φως των κεριών δεν της εύρισκα πειά καμμιά χάρι. Αισθανόμουν την ανάγκη να μιλήσω σε κάποιον. 'Η 'Αγνή μου έλειπε και η απουσία αυτής της γλυκειάς φίλης μου άφηνε ένα μεγάλο κενό. 'Η κ. Κρούπ μου φαινόταν πώς ήταν στην άκρη του κόσμου. 'Ο Στήρφορθ δεν είχε κάνει καθόλου έν τώ μεταξύ την εμφάνισί του και φοβόμουν μήπως ήταν άρρωστος.

Γι' αυτό μιά μέρα άφησα το γραφείο των κ. κ. Σπένλοου και Ζόρκινς νωρίς και τράβηξα για το σπίτι του. 'Η κ. Στήρφορθ φάνηκε πολύ ευχαριστημένη που με είδε και με πληροφόρησε ότι ο γυιός της είχε φύγει μ' έναν από τους φίλους του της 'Οξφόρδης για να πάνε να δουν κάποιον άλλο σιμμαθητή τους κι' ότι τον περίμενε την επομένη. 'Αγαπούσα τόσο τον Στήρφορθ, ώστε ζήλεψα τους φίλους του της 'Οξφόρδης. 'Η μητέρα του με πίεσε να γευματίσω μαζί της και δέχτηκα. Μου φαίνεται πώς δεν μιλήσαμε για τίποτε άλλο παρά γι' αυτόν όλη την ημέρα. Της είπα πόσο όλος ο κόσμος τον άγαπούσε στο Γιάρμουθ και τί ευχάριστος σύντροφος ήταν για μένα.

'Η μίς Ντήρτλ, σ' όλο αυτό το διάστημα δεν έκανε άλλο παρά να μου άπευθύνει διάφορους ύπαινιγμούς και μυστηριώδεις έρωτήσεις, δείχνοντας τόσο ενδιαφέρον για όλα, ώστε κατώρθωσε ν' άποσπάση από μένα όσα ήθελε να μάθη.

Την άλλη μέρα το πρωί έπινα τον καφέ με το γάλα μου, όταν προς μεγάλη μου έκπληξι ο Στήρφορθ μπήκε μέσα στο διαμέρισμά μου.

— 'Αγαπ' τέ μου Στήρφορθ! φώναξα. Είχα αρχίσει να πιστεύω ότι δεν θα σε ξανάθλεπα ποτέ πειά.

— Παρασύρθηκα διά της θίας σ' αυτό το ταξίδι την επομένη της επιστροφής μου στο σπίτι, μου άπάντησε. Μά βλέπω, Δαυίδ, πώς έχεις έγκατασταθή έδω σαν γεροντοπαλλάκαρο.

— 'Οχι χωρίς περηφάνεια, του έδειξα όλα το διαμέρισμά μου και το θρήκε πολύ του γούστου του.

— Μά δεν θα προγευματίσεις ακόμα! του είπα. 'Η κ. Κρούπ θα σου έτοιμάση καφέ κι' εγώ θα σου ψήσω μιά φέτα λαρδί στο καμινέτο.

— 'Οχι, όχι! Δεν μπορώ να μείνω. Με περιμένει κάποιος φίλος μου.

— Τότε να ξαναγυρίσης.

— Σου όρκίζομαι πώς μου είν' αδύνατον αυτό! Αυτό θα μου έκανε την μεγαλύτερη ευχαρίστησι, μά ύποσχέθηκα στους δυο φίλους μου, με τους όποιους είμαστε μαζί ταξίδι, να μείνω μαζί τους. Αύριο το πρωί θα ξαναφύγουμε κ' οι τρείς.

— 'Ε τότε, φέρε τους έδω για να φάμε μαζί! φώναξα.

Κι' επέμεινα τόσο στην πρότασί μου αυτή, ώστε ο Στήρφορθ δεν μπόρεσε ν' άρνηθη.

Μόλις έφυγε, φώναξα την κ. Κρούπ, της είπα πώς έπρόκειτο να φάνε μαζί μου τρείς φίλοι μου και την παρακάλεσα να έτοιμάση τα πάντα, χωρίς να λυπηθή τίποτε και προπάντων να πάρη έκλεκτά και άφθονα κρασιά.

'Όταν όλα έτοιμάστηκαν έφτασε κι' ο Στήρφορθ μαζί με τους δυο φίλους του, από τους όποιους ο ένας λεγόταν Γκραίνκερ κι' ο άλλος Μάρκχαμ. 'Ησαν κ' οι δυο τύποι εύθυμοι και γεμάτοι κέφι. 'Ο Γκραίνκερ ήταν λίγο μεγαλύτερος από το Στήρφορθ. 'Ο Μάρκχαμ δεν φαινόταν παραπάνω από είκοσι χρόνων.

'Όταν καθήσαμε στο τραπέζι, στενοχωρήθηκα στην άρχη, γιατί εύρισκα τον έαυτό μου πολύ νέο για να προεδρεύση του γεύματος. Παρακάλεσα λοιπόν το Στήρφορθ να πάρη τη θέση μου και κάθησα άπέναντί του.

'Όλα ήσαν περίφημα, δεν λυπόμαστε καθόλου το κρασί

κι' ο Στήρφορθ κανόνισε τα πάντα τόσο καλά, ώστε μιά τρελλή ευθυμία βασίλευσε στο γεύμα μας.

Μόλις ήπια τα πρώτα ποτήρια του κρασιού, άσυνήθιστος καθώς ήμουν, άρχισα να γίνωμαι πολύ πρόσχαρος και διαχυτικός. 'Ενα σωρό λησμονημένα πράγματα μου ξαναγύριζαν στο μυαλό και ρητόρευα μ' ένα τρόπο άσυνήθιστο. Γελούσα μ' όλη μου την καρδιά για τ' άστεία των φίλων μου και τα δικά μου. 'Ανακαλούσα τον Στήρφορθ στην τάξι όταν ξεχνούσε να γεμίση τα ποτήρια. 'Ανήγγειλα έπισήμως ότι θα έδινα ένα γεύμα έντελώς όμοιο κάθε έβδομάδα και πήρα άνοήτως ένα σωρό πρέζες ταμπάκο άπ' την ταμπάκερα του Γκραίνκερ, ώστε ύποχρεώθηκα ν' άποσυρθώ στην κουζίνα για να φτερνισθώ με την άνεσί μου επί δέκα λεπτά.

'Όσο το κέφι μου μεγάλωνε, τόσο πιό συχνά γέμιζα τα ποτήρια με κρασί κι' έσπευδα ν' άνοιξω καινούργιες μπουκάλες πριν ακόμα χρειαστούν. 'Ηπια στην ύγεια του Στήρφορθ. Είπα πώς ήταν ο καλύτερός μου φίλος, ο προστάτης μου στην παιδική μου ήλικία, ο σύντροφός μου στην νεότητά μου, ότι του χρωστούσα περισσότερα άπ' όσα θα μπορούσα να του ανταποδώσω ποτέ κι' ότι ένιωθα γι' αυτόν ένα θαυμασμό άνέκφραστον. Τελείωσα δε την πρόποσί μου, φωνάζοντας:

— Είς ύγείαν του Στήρφορθ! 'Ο Θεός να τον προστατεύη! Ούρρα!...

'Ηπιαμε τρείς φορές τρία ποτήρια στην ύγεια του, έπειτα ένα άκόμη, και κατόπιν έν' άλλο, γεμάτο για να τελειώνουμε. 'Εσπασα το ποτήρι μου και, κάνοντας το γύρο του τραπέζιού, πήγα και έσφίξα το χέρι του φίλου μου.

— Στήρφορθ! του είπα. Είσαι το άστρο της είμαρμένης μου!

'Όταν σε λίγο ο Στήρφορθ άρχισε να καπνίζει, όλος ο κόσμος άρχισε να καπνίζει. Κάπνισα κι' εγώ για πρώτη φορά, χωρίς να θέλω να όμολογήσω ότι ένιωθα ρίγη στο κορμί μου.

'Ο Στήρφορθ κατόπιν έκανε προς τιμήν μου μιά πρόποσι που μούφερε δάκρυα στα μάτια. Τον ευχαρίστησα κι' έξέφρασα την έλπίδα ότι οι προσκαλεσμένοι μου θα ξαναρχόντουσαν να φάνε μαζί μου την επομένη, την μεθεπομένη κι' όλες τις ήμέρες του χρόνου. 'Αφού ήπια στην ύγεια όλων, θεώρησα ύποχρέωσί μου να πιώ προς τιμήν της θίας μου.

Σε λίγο κάποιος έσκυβε στο παράθυρο της κάμαρής μου, για να δροσίση το φλογισμένο του μέτωπο στην κρύα πέτρα του πεζουλιού και να νοιώση τον καθαρό άέρα στο πρόσωπό του. Αυτός ο κάποιος ήμουν εγώ ο ίδιος. Συγχρόνως μονολογούσα κι' έλεγα: «Γιατί να καπνίσης; Δεν ξέρεις ότι ο καπνός δεν κάνει καλό;...» 'Επειτα το ίδιο πρόσωπο — εγώ δηλαδή — με πόδια που κλονιζόντουσαν, πήγε και κυτάχηκε σ' έναν καθρέφτη. 'Ημουν χλωμός, είχα τα μάτια μου θολά: και τα μαλλιά μου άνάστατα.

'Εξαφνα, άκουσα κάποιον να μου λέη:

— Πάμε στο θέατρο, Κόπερφιλντ;

— Στο θέατρο; Να πάμε! Λαμπρή ιδέα! 'Ας φύγουμε... Μά έπιτρέψατέ μου να μείνω τελευταίος για να σβύσω τη λάμπα!

'Όταν οι άλλοι βγήκαν έξω και έσβυσα τη λάμπα, δεν μπορούσα να βρω την πόρτα στο σκοτάδι! Την ζητούσα στις κουρτίνες του παραθυριού, όταν ο Στήρφορθ ξαναμπήκε μέσα, με πήρε γελώντας από το μπράτσο και μ' έβγαλε έξω.

Κατεβήκαμε τη σκάλα στη σειρά, ο ένας κατόπιν του άλλου. Μά καθώς φτάναμε στο ίσόγειο, κάποιος έπεσε κάτω και κατέβηκε κατακυλώντας τα τελευταία σκαλοπάτια. Δεν ξέρω ποιός είπε τη στιγμή εκείνη πώς αυτός ο κάποιος ήταν ο Κόπερφιλντ. Αυτό μ' έκανε ν' άγανακτήσω, μά, καθώς ξαναβρέθηκα φαρδύς - πλατύς στην είσοδο, άρχισα να πιστεύω πώς ύπήρχε κάποια άλήθεια σ' αυτά τα λόγια.

Ἡ νύχτα ἦταν πολὺ διμυλωδῆς. Ὅλα τὰ φανάρια στὸ δρόμο ἦσαν θολά. Ἄκουγα νὰ λένε γύρω μου πὼς ἔβρεχε. Μὰ ἐγὼ εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶχε... τρικυμία. Ὁ Στῆρφορθ ταχτοποίησε λίγο τὰ ρούχα μου καὶ τὸ καπέλλο καὶ ἔπειτα μὲ ρώτησε:

— Ἔ, Κόπερφιλντ, εἶσαι καλύτερα;

— Ὅσο δὲν γίνεται καλύτερα! τοῦ ἀπάντησα.

Ὅταν φτάσαμε στὸ θέατρο, ὁ θυρωρὸς δίστασε νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ μπῶ, μέσα, βλέποντας τὰ χάλια μου. Μὰ τοῦ εἶπε κάτι ὁ Στῆρφορθ καὶ μ' ἄφησε. Σὲ λίγο, βρισκόμαστε σ' ἓναν ἐξώστη τοῦ θεάτρου καὶ κυττάζαμε τὴν πλατεῖα πού μου φαινόταν πλημμυρισμένη ἀπὸ καπνὸ, τόσο δὲν ξεχώριζα τοὺς θεατὰς οἱ ὁποῖοι βρισκόντουσαν ἐκεῖ. Ἐβλεπα μόνο μιὰ μεγάλη σκηνή, πού μου φαινόταν πολὺ φωτεινὴ ἔπειτ' ἀπὸ τοὺς σκοτεινοὺς δρόμους, καὶ μερικοὶ ἄνθρωποι πηγαινοερχόντουσαν σ' αὐτὴ λέγοντας πράγματα ἐντελῶς ἀκατανόητα. Ὑπῆρχαν πολλὰ φῶτα, μουσικὲς, κυρίες στὰ θεωρεῖα. Μὰ νόμιζα πὼς ὄλοι καὶ ὄλα μάθαιναν κολύμπι, τόσο τὰ πάντα τρεμούλιαζαν ὅταν προσπαθοῦσα νὰ καρφῶσω ἀπάνω τους τὰ βλέμματά μου.

Κάποιος ἀπὸ μᾶς πρότεινε νὰ κατεβῶμε στὰ πρῶτα θεωρεῖα κι' ἐμεῖς τὸν ἀκολουθήσαμε. Ἐκεῖ, φαίνεται, μιλοῦσα δυνατὰ, γιατί οἱ θεαταὶ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν «Σιωπή!» κι' ἡ κυρίες μᾶς ἔρριχναν βλέμματα ἀγανακτισμένα. Κι' ἔξαφνα — εἶνε δυνατόν; — μὰ ναί! εἶδα τὴν Ἄγνη, καθισμένη μπροστά μου, ἐκεῖ στὸ ἴδιο θεωρεῖο μεταξὺ ἑνὸς κυρίου καὶ μιᾶς κυρίας, πού δὲν τοὺς γνῶριζα. Ξαναβλέπω τὸ πρόσωπό της τώρα, πολὺ καλύτερα ἀπ' ὅ,τι τὸ εἶδα τότε, καὶ τὴν ἀλησμό-

— Εἰς ὑγείαν τοῦ Στῆρφορθ! Ὁ Θεὸς νὰ τὸν προστατεύῃ! Οὐρρα!...

νητη έκφρασι θλίψεως πού απλώθηκε σ' αυτό καθώς με είδε σέ τέτοια χάλια.

— 'Αγνή! είπα με φωνή βραχνή. 'Αγνή! 'Εσύ είσαι;

— Σούτι! Σέ παρακαλώ! μου άπάντησε. 'Αησυχείς όλο τόν κόσμο! Κútτα τή σκηνή.

Προσπάθησα, για να τήν ευχαριστήσω, να κυτάξω και ν' ακούσω, μά ό κόπος μου πήγε χαμένος. Γύρισα πάλι πρós αυτήν και τήν είδα να τραδιέται πίσω και να στηρίζη τó μέτωπό της στο γαντοφορεμένο χέρι της.

— 'Αγνή! ξαναείπα. Φοβάμαι μήπως ύποφέρης.

— "Όχι! "Όχι! Μην άσχολήσαι με μένα, Τρότ. Θά φύγης τώρα;

Μου ήρθε ή τρελλή ιδέα να τής άπαντήσω ότι θά περίμενα τó τέλος τής παραστάσεως για να τής προσφέρω τó μπράτσο μου στην έξοδο, και φαίνεται, τής είπα κάτι τέτοιο, γιατί, άφου με κύτταξε προσεχτικά, φάνηκε πώς κατάλαβε κα' μου άπάντησε με φωνή σιγανή:

— Ξέρω πώς θά κάνης ό,τι σου ζητήσω. Φύγε άμέσως, Τρότ, από άγάπη για μένα και παρακάλεσε τούς φίλους σου να σε συνοδεύσουν στο σπίτι σου.

'Η παρουσία της μου είχε κάνει κιόλας καλό και παρ' όλο τó μεθύσι μου, συναισθάνθηκα τά χάλια μου και ντράπηκα. "Ετσι, άφου τής τραύλισα μία «Καληνύχτα!» σηκώθηκα και βγήκα έξω. Οί φίλοι μου με άκολουθήσαν. Με συνώδευσαν ώς τήν κάμαρή μου, όπου ό Στήρφορθ με βοήθησε να γδυθώ και να πλαγιάσω, ένω έγώ του έλεγα πώς ή 'Αγνή ήταν άδελφή μου κι' ότι έπρεπε να φέρη τó τjr-μπουσον για ν' άνοιξουμε μιá άκόμα μπουκάλα κρασί.

Τί ντροπή και τί τύψεις αισθάνθηκα όταν συνήλθα τήν άλλη μέρα!... "Ενοιωθα φρίκη καθώς συλλογιζόμουσι τis χίλιες άνοησίες μου, πού δεν θά μπορούσα να τis έπανορθώσω, τó διαπεραστικό θλέμμα πού μου είχε ρίξει ή 'Αγνή, τήν άδυναμία μου να επικοινωνήσω μαζί της, γιατί δεν ήξερα πού έμενε στο Λονδίνο, και τήν άηδία πού μου προκάλεσε ή θέα τής σάλλας όπου είχαμε γλεντήσει, τ' άδειανά ποτήρια, ή μυρωδιά του ταμπάκου, ή άδυναμία μου να σηκωθώ!... Τί φριχτή ήμέρα!...

Και τί βραδυά πού πέρασα καθισμένος κοντά στη φωτιά κι' έχοντας μπροστά μου ένα ποτήρι ζουμί. Λίγο έλειψε να φύγω για τó Ντουόρ, για να έξομολογηθώ τά πάντα στη θεία μου! Και όταν, άργότερα, ή κ. Κρούπ ήρθε να πάρη τó φλυτζάνι και μου έφερε σ' ένα πιάτο μιá άρνίσια νεφραμιά, μοναδικό λείψανο, όπως μου είπε, του χθεσινού συμποσίου, λίγο έλειψε να ριχτώ στην άγκαλιά της και να φωνάξω μετανοώντας ειλικρινό:

«Ω κυρία Κρούπ! λίγο ένδιαφέρουν τά λείψανα! Είμαι τόσο δυστυχισμένος!» Μά με συγκόπησε ή ιδέα ότι ή κ. Κρούπ δεν άνήκε ίσως στην κατηγορία των γυναικων στις όποιες μπορεί να εμπιστευθῆ κοιεις τά πάντα.

XXV

Τήν άλλη μέρα τó πρωί, έτοιμαζόμουσι να βγώ έξω, όταν ένας άνθρωπος πού φαινόταν για κλητήρας και κρατούσε ένα γράμμα στο χέρι του, χτύπησε τήν πόρτα μου.

— Ό κ. Κόπερφιλντ; με ρώτησε.

Μόλις του άπάντησα καταφατικά, μου έδωσε τήν έπιστολή, λέγοντας ότι θά περίμενε άπάντησι. Τόν άφησα στο κεφαλόσκαλο και γύρισα μέσα. "Ανοιξα τήν έπιστολή και είδα πώς προερχόταν από τήν 'Αγνή, ή όποία μου έγγραφε:

«'Αγαπητέ μου Τρότ, μένω στο σπίτι του δικηγόρου του πατέρα μου κ. Βατέρμπρουκ, πλατεία Χόλμπορν. Θέλεις νάρθης να με δης άπόψε σε μιá ώρα πού θά μου όρισης έσύ;

Στοργικά δική σου: ΑΓΝΗ»

"Εκανα τóση ώρα να συντάξω τήν άπάντησί μου, ώστε σίγουρα ό κλητήρας θά φαντάσθηκε πώς τώρα μάθαινα γραφή. "Αρχισα καμμιá δεκαριά έπιστολές πού τis έσκισα. 'Η πρώτη άρχιζε έτσι:

«Πώς θά μπορέσω να έλπίσω, άγαπητή 'Αγνή, ότι θά σβύσω ποτέ από τήν άνάμνησί σου τή φριχτή έντύπωσι πού σου έκανα προχθές;»

Μά δεν μου άρεσαν όλ' αυτά κι' έσχισα τó χαρτί... Δοκίμασα κατόπιν να τής γράψω σε στίχους κι' άρχισα με τόν όχτασύλλαβο: «Λησιμόνησε! Λησιμόνησε!...» Μά, επειδή δεν εύρισκα άλλη όμοιοκαταληξία από τó «έψώνισε» και τó «έχρόνισε», τó παράτησα κι' αυτό κι' έπειτα από άρκετές άλλες προσπάθειες, περιωρίσθηκα να τής γράψω τά εξής:

«'Αγαπητή μου 'Αγνή, ή έπιστολή σου σου μοιάζει. Τί περισσότερο μπορώ να σου πώ; Θά έρθω στις τέσσερες. 'Ο μετανοημένος φίλος σου ΔΑΥ·Ι·Δ ΤΡΟΤ ΚΟΠΕΡΦΙΛΝΤ»

Κι' έπειτα έδωσα τήν έπιστολή αυτή στον κλητήρα, ό όποιος έφυγε άμέσως.

Στις τέσσερες τó άπόγευμα χτυπούσα τήν πόρτα του σπιτιού του κ. Βατέρμπρουκ, όπου έμενε ή 'Αγνή. Με ώδήγησαν σ' ένα κομψό σαλόσι. 'Εκει βρισκόταν ή 'Αγνή, ή όποία κεντούσε.

Μου φάνηκε τóσο δροσερή και τóσο γλυκειά, τó άντίκρουμά της μου θύμησε τóσο τις ευτυχισμένες παιδικές μας ήμέρες στο Καντέρμπουρι κι' όλ' αυτά βρισκόντουσαν σε τóση αντίθεση με τή συμπεριφορά μου στο θέατρο, ώστε, μη μπορώντας να συγκρατήσω τή ντροπή μου και τή μετάνοιά μου, φέρθηκα σαν μικρό παιδι κι' άρχισα να κλαίω.

— "Αν τούλάχιστον δεν ήσουν έσύ στο θέατρο, είπα γυρίζοντας άλλου τó κεφάλι μου, ό πόνος μου θα ήταν λιγώτερος. Μά έσύ, έσύ, να με δης έτσι;... Θά ήθελα να έχω πεθάνει!...

"Απόθεςε τó χέρι της άπάνω στο μπράτσο μου, αυτό τó χέρι πού τó άγγισμά του δεν έμοιαζε με κανενός άλλου κι' αισθάνθηκα τóση τόνωσι, ώστε τόλμησα να τó φέρω στα χείλη μου και να τó φιλήσω μ' ευγνωμοσύνη.

— Κάθησε και μη βασανίζεσαι, Τρότ, είπεν ή 'Αγνή. "Αν δεν έχης άπόλυτη έμπιστοσύνη σε μένα, σε ποιόν θα έχης;

— "Α! 'Αγνή, φώναξα, είσαι ό καλός μου άγγελος!

'Εκείνη χαμογέλασε, λίγο θλιβερά όπως μου φάνηκε, και κούνησε τó κεφάλι της.

— Ναι, 'Αγνή! Είσαι ό καλός μου άγγελος! 'Ο καλός μου άγγελος πάντοτε!...

— "Αν πραγματικά, Τρότ, είμαι ό καλός σου άγγελος, μου άπάντησε, ξέρω τί θα προσπαθήσω να κάνω.

Τήν κύτταξα με ύφος έρωτηματικό, χωρίς να μαντεύω καθόλου τί επρόκειτο να μου πῆ.

— Θά προσπαθήσω, εξακολούθησε ή 'Αγνή κυττάζοντάς με στα μάτια, να σε προφυλάξω από τόν κακό σου άγγελο!

— "Αγαπητή μου 'Αγνή, τήν ρώτησα, ποιόν λές κακό μου άγγελο; Μήπως τόν Στήρφορθ;

— Ναι, Τρότ, μου άπάντησε. Τόν Στήρφορθ!

— Τότε, 'Αγνή, είσαι άδικη. Λύτος, κακός μου άγγελος, αυτός ό οδηγός μου, ό προστάτης μου και φίλος μου! 'Αγαπητή μου 'Αγνή, δεν είνε άδικο και άνάξιό σου να τόν κρίνης από τήν κατάστασι στην όποία με είδες προχθές;

— Δεν έσχημάτισα άπ' αυτό τή γνώμη μου, μου άπάντησε γαλήνια.

— "Αλλά από τί τήν σχημάτισες;

— "Από πολλά πράγματα αυτά καθ' έαυτά, μά πού παίρνουν σημασία όταν συνδῆ κανεις τά μέν με τά δε. Τόν κρίνω έν μέρει άπ' όσα μου διηγήθηκες έσύ γι' αυτόν, Τρότ, από τó δικό σου χαρακτήρα και από τήν επίδρασι πού έξασκει σε σένα...

'Η γλυκειά και διακριτική φωνή της, πού έκανε ν' άντηχῆ σε μένα κάποια βαθειά χορδή, ήταν πάντα έκφραστική. Μά όταν γινόταν τóσο βαθειά όπως εκείνη τήν ήμέρα, ένιωθα να με περνώ ένα ρίγος. Τήν κύτταζα, ένω εκείνη είχε χαμηλώσει τά θλέμματά της στο έργόχειρό της. Συγχρόνως ή εικόνα του Στήρφορθ, παρ' όλη τήν άγάπη μου προς αυτόν, θόλωνε σιγά-σιγά στην καρδιά μου.

— Είνε πολύ τόλμηρό βέβαια, ξαναπε ή 'Αγνή, έγώ πού ζω τóσο άποτραβηγμένα και πού ξέρω τóσο λίγο τόν κόσμο, να σου μιλάω με τóση βεβαιότητα. Μά ξέρω από πού προέρχεται ή βεβαιότης αυτή, Τρότ: από τήν πιστή άνάμνησι της παιδικής μας ήλικίας πού τήν περάσαμε πλάι-πλάι και από ένα ειλικρινές ένδιαφέρον για ό,τι σε άφορά. Να τί με κάνη τόλμηρή. Είμαι βέβαιη ότι σου λέω τήν άλήθεια, είμαι υπερβέβαιη μάλιστα. Μου φαίνεται πώς δεν είμι' έγώ, αλλά ένα άλλο πρόσωπο πού σου μιλάει, όταν σε προειδοποιώ για τούς κινδύνους πού κρύβει ή φιλία σου με τόν Στήρφορθ.

Τήν κύτταξα και πάλι. Και πάλι ή εικόνα του Στήρφορθ θόλωσε μέσ' στην καρδιά μου.

— Δεν είμαι τóσο παράλογη, εξακολούθησε ή 'Αγνή έπειτα από μιá στιγμή, ώστε να έλπίζω ότι θά θελήσης ή θά μπορέσης να ξερριζώσης μονομιώς αισθήματα τóσο βαθειά ριζωμένα μέσα σου, να ξερριζώσης μιá φιλία τóσων χρόνων. Τό μόνο πού ζητάω από σενα, Τρότ, είνε αν ποτέ σκέρτεσαι έμένα, να σκέφτεσαι συγχρόνως και όσα σου είπα. Και τώρα θά με συγχωρήσης;

— Θα σε συγχωρήσω, 'Αγνή, της απάντησα, όταν θ' αποδώσης δικαιοσύνη στο Στήρφορθ και θά νοιώσης γι' αυτόν την ίδια αγάπη με μένα.

— "Όχι προητέρα; ρώτησε η 'Αγνή.

Μιά σκιά είχε περάσει από τὰ μάτια της, καθώς άκουσε τὸ ὄνομα τοῦ Στήρφορθ, μὰ ἀμέσως κατόπιν μου χαμογέλασε καὶ πολὺ γρήγορα ξαναβρήκαμε τὴν παληὰ ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη μας.

— 'Αλήθεια, πῶς πάνε ἡ ἐρωτικές κατακτήσεις σου; με ρώτησε σὲ λίγο ἡ 'Αγνή με τὴ γαλήνια φωνή της. Ποιὰ διάδεχτηκε στὴν καρδιά σου τὴν τελευταία αγάπη σου, τὴ μίς Λάρκινς;

— Καμμία, 'Αγνή.

— "Όχι, δὲν σε πιστεύω, Τρότ! μου εἶπε γελώντας καὶ φοβερίζοντάς με με τὸ δάχτυλο.

— Στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου!

"Επειτα ἡ 'Αγνή, παίρνοντας ξαφνικὰ σοβαρὸ ὕφος, με ρώτησε ἂν εἶχα δὴ τὸν Οὐρία Χήπ.

— Τὸν Οὐρία Χήπ; εἶπα. "Όχι. Μὰ θρίσκεται κι' αὐτὸς στὸ Λονδίνο;

— Ναί, ἔρχεται κάθε μέρα στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Βατερμπρουκ, πού θρίσκεται στὸ ἰσόγειο αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ. "Εφτασε ἐδῶ μιά βδομάδα πρὶν ἀπὸ μένα. Φοβᾶμαι, Τρότ, μήπως ἦρθε γιὰ καμμία δυσάρεστη ὑπόθεσι.

"Ἡ 'Αγνή ἄφησε τὸ ἐργόχειρό της νὰ πέση, σαύρωσε τὰ χέρια της καὶ κυττάζοντάς με με ὕφος στοχαστικὸ με τὰ ωραία χαδιάρικα μάτια της, ἐπρόσθεσε:

— Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ γίνῃ συνέταιρος τοῦ πατέρα μου.

— Πῶς; φώναξα. Συνέταιρος τοῦ πατέρα σου; "Ο Οὐρία; Αὐτὸς ὁ χαμερπῆς κόλαξ κατῶρθωσε με τὴν ὑποκρισία του νὰ τὸ πετύχῃ αὐτό; Δὲν διαμαρτυρήθηκες, 'Αγνή;... Σκέψου τὶς συνέπειες αὐτοῦ τοῦ πράγματος. Πρέπει νὰ ἐπέμβῃς! Δὲν πρέπει ν' ἀφήσῃς τὸν πατέρα σου νὰ δεθῇ μαζὺ του τόσο τρελλά. Πρέπει νὰ τὸ προλάβῃς αὐτό, ὅσο εἶνε ἀκόμα καιρός.

"Ἡ 'Αγνή, βλέποντας τὴν ἀγανάκτησί μου χαμογέλασε λυπημένα.

— Θυμᾶσαι τὴν τελευταία μας συνομιλία σχετικῶς με τὸν πατέρα μου; με ρώτησε. Δυὸ ἢ τρεῖς μέρες κατόπιν, ὁ πατέρας μου μοῦ ἔκανε τὸν πρῶτο ὑπαινιγμὸ γι' αὐτὸ πού σε πληροφορῶ τώρα. Καὶ ἦταν πολὺ θλιβερὸ νὰ τὸν βλέπῃς νὰ παλεύῃ μεταξὺ τῆς ἐπιθυμίας του νὰ μοῦ ἀποδείξῃ ὅτι τὸ ἔκανε αὐτὸ ἐλεύθερα κι' ἀνεπηρέαστα καὶ τῆς ἀδυναμίας του νὰ μοῦ κρύψῃ ὅτι αὐτὴ ἡ δουλειὰ τοῦ εἶχε ἐπιβληθῇ. "Ω! ἔνοιωσα μιά πολὺ μεγάλη λύπη, Τρότ...

— Τοῦ εἶχε ἐπιβληθῇ, 'Αγνή! Μὰ ἀπὸ ποιόν;

— Ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Οὐρία, μοῦ ἀπάντησε ἡ 'Αγνή, ἔπειτα ἀπὸ μιά στιγμή δισταγμοῦ. "Ο Οὐρία κατῶρθωσε νὰ γίνῃ ἀπαραίτητος στὸν πατέρα μου. Εἶνε πανοῦργος καὶ κρυφίνους... Ξέρει ὅλες τὶς ἀδυναμίες τοῦ πατέρα μου, τὶς ἐνεθάρρυνε, ἐπωφελήθηκε ἀπ' αὐτὲς τόσο... ὥστε ὁ πατέρας μου νὰ τὸν φοβᾶται.

Εἶδα καθαρὰ ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κάτι ἄλλο πού ἡ 'Αγνή τὸ ἤξερε ἢ τὸ ὑποψιαζόταν, μὰ γιὰ τὸ ὅποιο δὲν μοῦ μίλουσε. Δὲν θέλησα νὰ τὴ λυπήσω κάνοντάς της σχετικὲς ἐρωτήσεις, γιὰτὶ ἔβλεπα πῶς σώπαινε γιὰ νὰ μὴ ἐκθέσῃ τὸν πατέρα της. "Ὀλ' αὐτὰ, ὅπως καταλάβαινα, προετοιμαζόντουσαν ἀπὸ καιρὸ.

— Ἡ ἐπιρροή τοῦ Οὐρία στὸν πατέρα μου εἶνε πολὺ μεγάλη, ξανάπε ἡ 'Αγνή. Δείχνει μπροστὰ του πολὺ ταπεινότητα κι' εὐγνωμοσύνη... καὶ ἴσως εἶνε εἰλικρινής... Τὸ ἐλπίζω, μὰ ἡ κατάστασις, ὅπως διαμορφώνεται τώρα, τοῦ δίνει μεγάλη δύναμι, καὶ φοβᾶμαι μήπως καὶ νὰ κατὰχρησί της...

— Τί παληόσκυλο! φώναξα.

— "Όταν ὁ πατέρας μου μίλησε γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ἐξακολούθησε ἡ 'Αγνή, ὁ Οὐρία τοῦ εἶχε δηλώσει ὅτι με μεγάλη του λύπη θὰ τὸν ἐγκατέλειπε, γιὰτὶ τοῦ πρόσφεραν μιά ἄλλη δουλειὰ, πιδὸ συμφέρουσα... "Ετσι, ἀπαραίτητος καθὼς τοῦ ἦταν, τὸν ἐξεβίασε νὰ τὸν κἀνῃ συνέταιρό του.

— Καὶ οὐ τί ἔκανες, 'Αγνή;

— "Εκανα ὅ,τι νόμιζα πῶς ἦταν τὸ καθήκον μου, Τρότ. Βλέποντας πῶς αὐτὴ ἡ θυσία ἦταν ἀπαραίτη-

τη γιὰ τὴ γαλήνη τοῦ πατέρα μου, ἐπέμεινα νὰ τὴν κἀνῃ... Τοῦ εἶπα πῶς ἔτσι ἡ ἀσχολία του θὰ λιγόστευαν κι' ὅτι θὰ εἶχαμε περισσότερες εὐκαιρίες νὰ θρισκόμαστε μαζὺ. "Ω! Τρότ! — φώναξε ἡ 'Αγνή, κρύβοντας μέσα στὰ χέρια της τὸ πρόσωπό της πού ἦταν γεμάτο δάκρυα — μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαι μιά ἐχθρὰ τοῦ πατέρα μου, ἀντὶ νὰ εἶμαι ἡ ἀφωσιωμένη του κόρη, γιὰτὶ ὅλες αὐτὲς ἡ μεταβολὲς πού τόσο κακὸ τοῦ κάνουν, ὀφείλονται στὴν ὑπερβολικὴ αγάπη του γιὰ μένα. Πρὸς χάριν μου περιώρισε τὸν κύκλο τῶν φίλων του... Πρὸς χάριν μου ὑπέστη ἄπειρες στέρησις...

Γιοτὲ δὲν εἶχα δὴ τὴν 'Αγνή νὰ κλαίῃ ἔτσι... Εἶχα δὴ δάκρυα στὰ μάτια της ὅταν ξαναγύριζα ἀπὸ τὸ σχολεῖο ἀναγγέλλοντάς τις καινούργιες ἐπιτυχίες μου. Τὴν εἶχα δὴ ἐπίσης νὰ κλαίῃ τὴν τελευταία φορὰ πού μίλησαμε γιὰ τὸν πατέρα της, μὰ ποτὲ, ποτέ μου, δὲν τὴν εἶχα δὴ νὰ παραδίδεται σὲ μιά τέτοια θλίψη... "Ἡμουν τόσο στενοχωρημένος, ὥστε δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω. Τῆς ἐπαναλάμβανα μόνο ἡλίθια:

— Σὲ παρακαλῶ, ἡσύχασε, 'Αγνή!... "Ἡσύχασε, λατρευτὴ μου ἀδελφή.

Μὰ ἡ 'Αγνή εἶχε δύναμι χαρακτήρος πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ τὴ δική μου (τὸ ξέρω αὐτὸ τώρα καλύτερα ἀπὸ τότε) κι' ἔτσι δὲν παρέτεινα ἐπὶ πολλὴ ὥρα τὶς ἱκεσίες μου. Ἀνέκτησε σὲ λίγο τὴν ωραία της γαλήνη καὶ τὸ πρόσωπό της ἔμοιαζε τώρα με καθαρὸ οὐρανὸ, ἀπὸ τὸν ὅποιο διαλύθηκαν τὰ σύννεφα πού τὸν σκέπαζαν.

— Δὲν θὰ μείνουμε ἐδῶ πολλὴ ὥρα μόνοι, μοῦ εἶπε. Ἐπωφελοῦμαι λοιπὸν τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ σε παρακαλέσω θερμὰ, Τρότ, νὰ δειχθῆς εὐγενικὰ πρὸς τὸν Οὐρία. Μὴ τὸν διώξῃς. Προσπάθησε νὰ λησμονήσῃς τὶς ἀντιπαθητικὲς πλευρὲς τοῦ χαρακτήρος του. Στὸ κάτω-κάτω, ἴσως νὰ μὴν εἶνε ἄξιος τῆς ἀποστροφῆς σου, ἀφοῦ δὲν ἔχουμε τίποτε θετικὸ ἐναντίον του. Σκέψου, πάντως, τὸν πατέρα μου καὶ μένα...

"Ἡ 'Αγνή δὲν πρόφτασε νὰ πῇ περισσότερα, γιὰτὶ ἡ πόρτα αἰσιξε καὶ ἡ κ. Βατερμπρουκ, μιά γυναίκα παχειὰ, μῆκε μέσα σὰν μεγαλοπρεπῆς φρεγάτα. Μοῦ φαινόταν ἀόριστα ὅτι τὴν εἶχα δὴ μαζὺ με τὴν 'Αγνή στὸ θέατρο. Κι' ἔτσι πράγματι ἦταν, γιὰτὶ ἐκείνη με θυμόταν περίφημα καὶ μάλιστα ὑποψιαζόταν πῶς ἦμουν ἀκόμα μεθυσμένος.

"Ὡστόσο, καταλαβαίνοντας σιγά-σιγά πῶς ἦμουν νηφάλιος, καὶ πῶς εἶχα τρόπους καλοαναθρεμμένου νέου, ἡ κ. Βατερμπρουκ ἄρχισε νὰ μοῦ μιλάῃ γλυκὰ καὶ με προσκάλεσε σὲ γεῦμα γιὰ τὴν ἐπομένη. Δέχτηκα καὶ ἔφυγα. Βγαίνοντας ἔξω, πέρασα ἀπὸ τὸ γραφεῖο γιὰ νὰ δῶ τὸν Οὐρία, μὰ ἦταν ἀπὼν καὶ ἄφησα τὴν κάρτα μου.

"Όταν ἔφτασα γιὰ τὸ γεῦμα, τὴν ἐπομένη, ἡ μυρωδιὲς τῶν φαγητῶν πού με χτύπησαν στὴ μύτη ἀπὸ τὴν εἴσοδο κιόλας τοῦ σπιτιοῦ, μοῦ ἔδωσαν νὰ καταλάβω ὅτι δὲν ἦμουν ὁ μόνος καλεσμένος. "Επειτα εἶδα τὸν κλητῆρα πού μοῦ εἶχε φέρει χθὲς τὸ γράμμα τῆς 'Αγνῆς, ντυμένο σὰν καμαριέρη νὰ βοηθᾷ τὸν ὑπηρέτη τοῦ σπιτιοῦ πού δεχόταν τοὺς καλεσμένους κάτω στὴ σκάλα. Μοῦ ἔδειξε πῶς ἤξερε ἀπὸ ἐθιμοτυπία, γιὰτὶ ἦρθε νὰ με ρωτήσῃ τὸνομά μου με ὕφος ἐμπιστευτικὸ, σὰν νὰ μὴ με εἶχε δὴ ποτέ του. Μὰ ἐγὼ τὸν γνώρισα τόσο καλά ὅσο με εἶχε γνωρίσει κι' αὐτὸς, πρᾶγμα πού προκάλεσε καὶ στοὺς δυὸ μας μεγάλη νενοχάρια.

"Ο κ. Βατερμπρουκ ἦταν ἕνας ἄνδρας μεσήλικος με λαϊμὸ πολὺ χαμηλὸ μέσα σ' ἕνα κολλᾶσο πολὺ ψηλὸ. Με βεβαίωσε πῶς ἦταν πολὺ εὐτυχῆς πού ἔκανε τὴν γνωριμία μου καὶ, ἀφοῦ ὑπέβαλα τὰ σέβη μου στὴ σύζυγό του, με παρουσίασε με μεγάλη τυπικότητα σὲ μιά κυρία ἐξαιρετικὰ ἐπι-

βλητικὴ πού φοροῦσε φόρεμα ἀπὸ βελούδο μαῦρο, καὶ καπέλλο ἐπίσης ἀπὸ βελούδο μαῦρο καὶ πού μ' ἔκανε νὰ σκεφθῶ πῶς ἦταν κάποια στενὴ συγγενῆς τοῦ Ἀμλέτου, ἃς ποῦμε ἡ θεία σου.

"Ὀνομαζόταν κυρία Χένρυ Σπίκερ κι' ὁ σύζυγός της ἦταν ἐπίσης παρών — ἕνας ἄνδρας τόσο ψυχρὸς πού φανταζόταν κανεὶς πῶς ἔβλεπε πάχνη στὰ ἄσπρα του μαλλιά. "Ὀλοὶ ἔδειχναν πολὺ σεβασμὸ στὸ ζεῦγος Σπίκερ καὶ ἡ 'Αγνή μοῦ ἐξήγησε πῶς αὐτὸ συνέβαινε γιὰτὶ ὁ κ. Σπίκερ ἦταν φίλος τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ Θεσαυροφυλακίου.

(Ἄκολουθεῖ)

Προσεχῶς στὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ἡ καταπληκτικὴ ἱστορία μιάς ἐπικῆς βασιλείας τῶν ἑλληνικῶν βουνῶν ἐπὶ τουρκοκρατίας,

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΘΛΟΙ

ΧΡΥΣΩΣ ΤΗΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑΣ

ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΑΡΜΑΤΩΛΟΥ

ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΗ